

Алеко Константинов

Един белгийски министър

Многоуважаемий господин редакторе,

Ако сметете, че не ще бъде злоупотреба с гостоприемството на уважаемий ви в. „Знаме“ поместванието на приложени тук превод, имайте добрината да го напечатате като подлистник. Дългите нощи на дълбоката есен в нашата глуха провинция ни карат, макар и по неволя, да търсим разтуха в запрашените томове на нашата бедна библиотека. Стремлението на почитаемото правителство да направи от нашето отечество една втора Белгия е възбудило у мене до такава степен силно желание да се запозная с тази страна, щото от някое време насам, аз с жажда поглъщам всичко, което ме запознава с Белгия. И смея да ви уверя, господин редакторе, че трудът ми не пропада даром. Аз открих едно във висша степен оригинално предписание, писано в края на миналото столетие от известния белгийски министър Труве Бенуа до супрефекта на град Регорре. Думата ми е за знаменития картоиграч Бенуа, който в младините си, както е известно от белгийската история, беше си съставил значително състояние чрез картоигране, с недотам чистата помощ на известната куртизанка Стазон Пияде, същата онази Пияде, която според историята е била причина за умственото разстройство на Жорж Мано (Georges Mapeaux), но не картоиграча Жорж Мано, а другия Мано, законоведец. За Труве Бенуа историята говори само това, че той, страстно увлечен от хазартни игри в карти, е отслабнал умствено до такава степен, щото не е бил в състояние да изкаже някоя мисъл или да напише нещо, освен с езика на термините на кортоиграчите. Бурните политически събития издигнаха този белгиец до министерски пост. Във време на една криза за белгийския кабинет президент-министърът се обръща един ден към Бенуа с въпрос:

– Я ми кажи, Бенуа, ако те направя министър, можеш ли да спечелиш предстоящите избори, наемаш ли се да обезсилиш опозицията?

– Аз ли? Аз ще ги натъпча всичките *соло*, *с двата крака*, няма да им дам ни една *взятка* да вземат – отговаря Бенуа със светнали очи, като че въпросът се е касаел не до избори, а до една партия преферанс.

– Bravo, Бенуа – извиква възторжено президентът и го потупва по гърба. – Такива хора ни трябва сега. Но кажи ми, Бенуа, на какви средства разчиташ ти, като говориш с такава увереност? Кажи ми, по какъв начин смяташ да съсипеш опозицията?

– Всичко зависи от умението да си приготвиш *снопчета* и да ги *шибнеш в колодата*.

– Какво? Какво?! – пита президентът, готов да прихне от смях, като слуша своеобразната терминология на разпаления Бенуа.

– Как *какво*? Пригответи *снопчета* с бюлетини, па *шибай* в урната. Ще накарам Пияде... Ах, пардон, ще накараме разна наемна сволоч да извърши тая работа.

– Ах, Бенуа, какви некрасиви думи изговаряш – казва шокиращият президент с престорено недоволство. – Може ли един бъдущ министър да говори така?

– Ни-и-що, нищо, нищо – успокоява го Бенуа и продължава да развива своя план на избирателната борба: – Като наблъскам урните с *големия шлагер*...

– Какво?!

– С наши бюлетини, искам да кажа. Сетне, като ги *таксуваш*, *шибни от малкия*, па, колкото за очи, дай и на *хамсиите* по нещо...

– Боже мой, Бенуа, на какъв език говориш ти?

– Как на какъв език? Думата ми е, че трябва от кумова срама да се оставят и няколко опозиционни бюлетини в *колодата*. Не може инак, ще дигнат гюрултия *партньорите*.

– Кои?

– Опозицията. Сетне ще си имаме *вдругата стая* готови *снопчета* в запас, та като дойде време да *густираме* бюлетините, ако бъдат малко, можем да отидем на *парол*, а в краен случай ще *шибнем* и едно *мазо*...

– Говори човешки, драгий Бенуа, аз преставам да те разбирам.

– Искам да кажа, че бюлетини можеш да наблъскаш колкото обичаш, особено ако бъде *дъо табло*, защото при *шмендефер*...

– Ще оставиш ли най-сетне този жаргон...

– Пардон. Но аз мисля, че вий ме разбирате, господин президент: думата ми е, че там, гдето ще има само една урна, не може да правиш шмекерии, освен ако духнеш свещта...

– Но недей забравя, Бенуа, че всичките партии са се опълчили против нас.

– *Ни-и-щ-о, нищо, нищо! Безуплашение!* Щом излязат трите *туза*, ще им *шибна* по един *козир*.

– Разбрах те, Бенуа; това добре, ами ако излезе четвъртият, *туз каро!*

– *Ще го цакна*, а ако не стигнат *козири*, ще *разваля играта*.

– Доста, драгий Бенуа, аз се убедих вече, че ти си усвоил основателно изкуството на конституционното управление. Поздравявам те с министерски пост!... А *ргорос*, Бенуа, ти в кой университет получи учената си титла? – попита случайно президентът.

– Аз ли? Аз, да... аз свърших курса на науките в колегията на

Kopristice, а всъщност моята специалност дължа на столичната академия.

* * *

Ето по какъв начин Труве Бенуа е станал министър. Аз счетох за нужно да ви цитирам горния пасаж из историята на Белгия, за да поласка патриотическото чувство на вашите читатели, които ще видят твърде ясно, че в много отношения нашата България е надминала своята съперница Белгия: както щете, господин редакторе, но ще се съгласите с мене, че подобен министър като Труве Бенуа у нас е невъзможен.

И тъй, да живее България!

Бяла Слатина, 2 ноември 1896 г.

С почитание Беньо Найденов

P.S. Употребените тука термини представляват жаргона на Брюкселската академия.

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3733>]